תאיר נרי

בנשיאות הרב ניר בן ארצי שליט"א

בס"ד, גליון מס' **69**

פרשת **כי תבוא** י"ח באלול תש"ע

שון לילדים

מסביב לשלחן השבת

כי תבוא

"וְיִפְתַּח ה' לְךָ אֶת אוֹצָרוֹ הַטּוֹב, אֶת הַשָּׁמַיִם לָתֵת מְטַר אַרְצְךָ בְּעִתּוֹ וּלְבָרֵךְ אֶת כָּל מַעֲשֵׂה יָדֶךָ..."

מֹשֶׁה רַבֵּינוּ מְצַוֶּה אֶת עַם יִשְׂרָאֵל בְּפָרָשָׁתֵנוּ שֶׁכַּאֲשֶׁר יֶחֱטְאוּ אֶת הַיִּרְדֵּן וְיִכָּנְסוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל יַעֲשׂוּ מִסְפָּר מַעֲשִׂים גְּדוֹלִים וּמְשֻׁתָּפִים עַל מְנָת לְחַזֵּק בָּעָם אֶת שְׁמִירַת הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת.

הַדָּבָר הָרִאשׁוֹן שֶׁהוּא מְצַוֶּה אֶת עַם יִשְׂרָאֵל, הוּא לָקַחַת אֲבָנִים גְּדוֹלוֹת וְלִכְתֹּב עֲלֵיהֶם אֶת כָּל הַתּוֹרָה, וְלִבְנוֹת שָׁם גַּם מִזְבֵּחַ וּלְהַקְרִיב עָלָיו קָרְבָּנוֹת לַה'.

הַדָּבָר הַשֵּׁנִי, הוּא לַעֲשׂוֹת מַעֲמָד גָּדוֹל מְאֹד שֶׁבּוֹ עַם יִשְׂרָאֵל יִתְחַלֵּק לְשֵׁנֵי חֲלָקִים, הֵם יַעֲלוּ עַל שְׁנֵי הָרִים גְּבוֹהִים - הַר גְּרִיזִים וְהַר עֵיבָל, וּבַמֻּרְכָּז - בֵּין שְׁנֵי הֶהָרִים - יַעֲמְדוּ הַלְוִיִּם וְיִקְרְאוּ בְּרָכוֹת לַמְקַיְּמִים אֶת מִצְוֹת ה', וּלְעֻמָּתָן, קְלָלוֹת אִם חַס וְחָלִילָה נַעֲשֶׂה מַעֲשִׂים לֹא טוֹבִים. בֵּין הַמַּעֲשִׂים הַלֹּא טוֹבִים שֶׁעֲלֵיהֶם נֶעֱנָשִׁים בְּחִמְרָה, נִמְנֶה הָאִסּוּר לְצַעֵר אֶת הָאָב וְהָאֵם, הָאִסּוּר לְפַגֵּעַ בַּאֲנָשִׁים חַלָּשִׁים וְהָאִסּוּר לְדַבֵּר לָשׁוֹן הָרַע עַל כָּל יְהוּדִי.

לְעֻמַּת זֹאת, מִי שֶׁיְּקַיֵּם אֶת הַתּוֹרָה, יִזְכֶּה לִבְרָכוֹת רַבּוֹת - הוּא יִזְכֶּה לִבְרִכַּת ה' בְּפַרְנָסָתוֹ, וְה' יַצְלִיחַ אֶת כָּל מַעֲשָׂיו.

אָנוּ רוֹאִים שֶׁה' אוֹמֵר לְמֹשֶׁה רַבֵּינוּ שֶׁעַם יִשְׂרָאֵל יַחֲזֹר עַל מִצְוֹת מְסֻיָּמוֹת בַּכְּנִיסָה לָאָרֶץ, כְּדֵי לְזַכֵּר אֶת צִוּוּיֵי הַתּוֹרָה וְרַק בָּךְ, לְאַחַר כָּל הַמִּלְחָמוֹת עִם הַגּוֹיִים, יוּכְלוּ עַם יִשְׂרָאֵל לְיַשֵּׁב אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְלִבְנוֹת בָּאָרֶץ מַמְלָכָה כְּמוֹ שֶׁה' מִצְפֶּה מֵאִתָּנוּ:

"וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מַמְלֶכֶת כֹּהֲנִים וְגוֹי קָדוֹשׁ".

מִכָּאן אָנוּ לְמֵדִים, שֶׁהַתְּנַאי לְקַבָּלַת בְּרָכוֹת ה' - הוּא קִיּוּם הַמִּצְוֹת וּשְׁמִירַת הַתּוֹרָה בְּצוּרָה מְלֵאָה.

לָכֵן, בְּמֵיחָד עַכְשָׁו, כְּשֶׁאָנוּ הוֹלְכִים וּמִתְקָרְבִים לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה, בּוֹ אָנוּ מִתְפַּלְלִים שֶׁתְּהֶיהָ לָנוּ שָׁנָה טוֹבָה וְיִגְזֹר דִּינֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים, נַקְפִּיד בְּיֶתֶר שְׂאֵת לְהִתְחַזֵּק בְּמִצְוֹת וּבְמֵיחָד בְּמִצְוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לַחֲבֵרוֹ, שֶׁעֲלֵיהֶם שׂוֹם חֲזָרָה בִּתְשׁוּבָה לֹא מַצְלִיחָה לְכַפֵּר, אֶלָּא רַק אִם מְבַקְּשִׁים סְלִיחָה בֶּאֱמֶת, מִמִּי שֶׁנִּפְגַּע מֵאִתָּנוּ.

אָנוּ רוֹאִים שֶׁה' אוֹמֵר לְמֹשֶׁה רַבֵּינוּ שֶׁעַם יִשְׂרָאֵל יַחֲזֹר עַל מִצְוֹת מְסֻיָּמוֹת בַּכְּנִיסָה לָאָרֶץ, כְּדֵי לְזַכֵּר אֶת צִוּוּיֵי הַתּוֹרָה וְרַק בָּךְ, לְאַחַר כָּל הַמִּלְחָמוֹת עִם הַגּוֹיִים, יוּכְלוּ עַם יִשְׂרָאֵל לְיַשֵּׁב אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְלִבְנוֹת בָּאָרֶץ מַמְלָכָה כְּמוֹ שֶׁה' מִצְפֶּה מֵאִתָּנוּ:

"וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מַמְלֶכֶת כֹּהֲנִים וְגוֹי קָדוֹשׁ".

מִכָּאן אָנוּ לְמֵדִים, שֶׁהַתְּנַאי לְקַבָּלַת בְּרָכוֹת ה' - הוּא קִיּוּם הַמִּצְוֹת וּשְׁמִירַת הַתּוֹרָה בְּצוּרָה מְלֵאָה.

לָכֵן, בְּמֵיחָד עַכְשָׁו, כְּשֶׁאָנוּ הוֹלְכִים וּמִתְקָרְבִים לְרֹאשׁ הַשָּׁנָה, בּוֹ אָנוּ מִתְפַּלְלִים שֶׁתְּהֶיהָ לָנוּ שָׁנָה טוֹבָה וְיִגְזֹר דִּינֵנוּ לְחַיִּים טוֹבִים, נַקְפִּיד בְּיֶתֶר שְׂאֵת לְהִתְחַזֵּק בְּמִצְוֹת וּבְמֵיחָד בְּמִצְוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לַחֲבֵרוֹ, שֶׁעֲלֵיהֶם שׂוֹם חֲזָרָה בִּתְשׁוּבָה לֹא מַצְלִיחָה לְכַפֵּר, אֶלָּא רַק אִם מְבַקְּשִׁים סְלִיחָה בֶּאֱמֶת, מִמִּי שֶׁנִּפְגַּע מֵאִתָּנוּ.

מה רבו מעשיך ה'...

קול השופר

זֶה כְּבָר מִסְפָּר יָמִים שֶׁאֲנִי מִתְעוֹרֵר מֻקְדָּם בַּבֹּקֶר עִם אַבָּא, כְּדֵי לְהִתְפַּלֵּל וּלְמֹר סְלִיחוֹת בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, זֶה כָּל כָּךְ מְיֻחָד וּמְרַגֵּשׁ. הַתְּפִלּוֹת, הַנִּגּוּנִים הַמְעוֹרְרִים אֶת הַלֵּב בִּימֵי הָרַחֲמִים וְהַסְּלִיחוֹת. בְּמֻהָלָּךְ אֲמִירַת י"ג מִדּוֹת שֶׁבְּסְלִיחוֹת, הַחַזָּן תָּקַע **בְּשׁוֹפָר** בְּקוֹל גָּדוֹל, פִּתְאֹם הִצְטַמְרְתִּי בְּלִי.

בַּדֶּרֶךְ הַבַּיְתָה שָׁאַלְתִּי אֶת אַבָּא עַל הַשּׁוֹפָר שֶׁשָּׁמַעְנוּ. אַבָּא הִסְבִּיר לִי: "הַשּׁוֹפָר עָשׂוּי מִקֶּרֶן חַלּוּלָה שֶׁל אַיִל (כְּבֶשׂ בּוֹגֵר), הַכְּפוּפָה וּמְעֻקֶּלֶת כְּכַפֵּי מַעְלָה. הַקֶּרֶן עוֹבֶרֶת נִקּוּי, עִבּוּד, וְלִטּוּשׁ בְּתַהֲלִיךְ הַדּוֹרֵשׁ מְיֻמָּנוּת מְיֻחֶדֶת, עַד שֶׁמַּשִּׂיגִים אֶת קוֹל הַשּׁוֹפָר הָרָצוּי. בִּימֵי קֶדֶם, שִׁמּוּשׁ הַשּׁוֹפָר בְּכֹלִי לְהַשְׁמִעַת הוֹדָעָה וְהַתְרָעָה, לְהַקְהִיל אֶת הָצִבּוּר לְמָקוֹם אוֹ לְעוֹרֵר אֶת הָעָם לְמִלְחָמָה. בְּקִהִלּוֹת מְסֻיָּמוֹת נְהוּג לִתְקֹעַ בְּשׁוֹפָר בְּמֻהָלָּךְ חֹדֶשׁ אֱלוּל, תְּקִיעָה זוֹ בָּאָה לְעוֹרֵר אֶת הַלֵּב לִתְשׁוּבָה, לִפְנֵי הַיָּמִים הַנּוֹרָאִים. בְּעֶרֶב רֹאשׁ הַשָּׁנָה לֹא תּוֹקְעִים בַּשּׁוֹפָר, כְּדֵי לֵיצוֹר הַפְסָקָה בֵּין הַתְּקִיעוֹת שֶׁהֵן מִנְהָג, לְבֵין הַתְּקִיעוֹת שֶׁהֵן מִצְוָה מִן הַתּוֹרָה". "אֵיךְ הַחַזָּן יוֹדֵעַ מַהוּ סֵדֶר הַתְּקִיעוֹת?" שָׁאַלְתִּי.

"הַתְּקִיעוֹת בְּחֹדֶשׁ אֱלוּל הֵן בְּסֵדֶר **תָּשְׁ"ת**. כְּלוֹמַר, תְּקִיעָה - שְׁבָרִים - תְּרוּעָה - תְּקִיעָה. יֵשׁ גַּם מִי שֶׁנּוֹהֵג לִתְקֹעַ בְּשׁוֹפָר בְּסֵדֶר אַחֵר. תְּקִיעוֹת הַשּׁוֹפָר מֻרְכָּבוֹת מִשְּׁלֹשָׁה חֲלָקִים: **תְּקִיעָה** - צְלִיל אָרֹךְ, שֶׁמַּתְחִיל אוֹ מִסְתַּיֵּם בְּצְלִיל נוֹסָף, **שְׁבָרִים** - שְׁלֹשׁ תְּקִיעוֹת קְצָרוֹת וְחַדּוֹת, **תְּרוּעָה** - תְּקִיעוֹת קְצָרוֹת וְרַבּוֹת. עַל שְׁלֹשֶׁת סוּגֵי הַצְּלִילִים (תָּשְׁ"ת) חוֹזְרִים בְּסִדְרוֹת קְבוּעוֹת, שֶׁבָּעֶזְרַת ה', יְעוֹרְרוּ אוֹתָנוּ לִתְשׁוּבָה אֲמִתִּית מֵעֹמֶק הַלֵּב".

חידה ב:

בְּפָרָשָׁתֵנוּ מִזְּכָּר הַסֵּל - הַטֶּנֶא,
הֵיכָן מִזְּכָּרִים עוֹד סַלִּים בַּתּוֹרָה?

חידה ב:

כיצד נקראים בפרשתנו?

א. יַיִן **ב.** חֻטָּה **ג.** שֶׁמֶן

שאלות לחידה ב:

הפתרונות עם השפות שלפניכם:

1. שור - שורה
2. אפוס - אפוני

והזוכה:
יעקב משלוף - פרדס חנה כרכור

כותבי עלון ילדים:
הרב ישראל שנהב
ויעל כהן

גדולי ישראל

הכירו אותם...

ר' יואל סירקיס - בעל הספר "בית חדש"

רַבִּי יוֹאֵל סִירְקִיס נוֹלַד לִפְנֵי 450 שָׁנָה בְּלוּבְּלִין שֶׁבְּפוֹלַנְיָה. רַבֵּינוּ לָמַד תּוֹרָה מִפִּי אָבִיו הַגָּאוֹן **רַבִּי שְׁמוּאֵל** וּמִפִּי גְּדוֹלֵי חַכְמֵי פּוֹלִין. כְּבָר מִנְּעוּרָיו גִּילָה רַבֵּינוּ כִּשְׁרוֹנוֹת וּבְקִיאוּת מַפְלֶגֶת בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה. מוֹרָיו נִבְּאוּ לוֹ עָתִיד מְזֻהָיר. רַבֵּינוּ הָיָה שָׁקְדָן מֻפְלָא וּכְבָר בֶּהֱיוֹתוֹ צָעִיר לְיָמִים, הֶעֱמִידוּהוּ בְּרֹאשׁוֹת כַּמָּה יְשִׁיבוֹת בָּעָרִים הַסְּמוּכוֹת, בְּסִלוֹנִים, בְּמֶזְרִיטְשׁ וּבְלֶבְלִין. יְדוּעַ כִּי מְיֻסָּד הַחֲסִידוּת, **הַ"בַּעַל שֵׁם טוֹב" הַקָּדוֹשׁ**, הָיָה מִשְׁתַּתֵּף בְּכָךְ שֶׁנּוֹלַד בְּעֵירוֹ שֶׁל רַבֵּנוּ וְאָמַר כִּי לְחִיּוֹת בָּעִיר הַזֹּאת הִיא סְגֻלָּה לְהִתְמַדָּה בַּתּוֹרָה.

כְּשֶׁהָיָה בֶּן 57, הִתְבַּקֵּשׁ רַבֵּינוּ עַל יְדֵי קְהִלַּת קְרָאקָא לְמַלֵּא אֶת מְקוֹם רַבּוֹ, **רַבִּי מֹשֶׁלָּם פַּייבּוּש**, שֶׁם יָשַׁב עַל כִּס הָרַבָּנוּת עַד סוֹף יָמָיו. בְּעִיר זוֹ הֵקִים יְשִׁיבָה גְּדוֹלָה וּמְפֹאֶרֶת, אֵלֶיהָ נָהֲרוּ הֲמוֹנֵי תַּלְמִידִים מִכָּל רַחֲבֵי אֵירוֹפָּה, בָּהֶם גְּדוֹלֵי תּוֹרָה כְּמוֹ **רַבִּי דָּוִד שָׁנַ"ל - בַּעַל הַ"טּוּרֵי זָהָב"**. רַבֵּינוּ הֶעֱרִיךְ מְאֹד אֶת תּוֹרַת הַקַּבָּלָה וְאֶת גְּדוֹלֶיהָ וְטָעַן כִּי חָכְמָה זוֹ, הִיא עִקַּר הַתּוֹרָה וּמְמֻנָּה מָקוֹר לְיִרְאַת ה' טְהוֹרָה. עִם הַזְּמַן הֻכַּר רַבֵּינוּ כִּגְדוֹל הַדּוֹר וְרַבִּים פָּנוּ אֵלָיו בִּשְׁאֵלוֹת, גַּם מִחוּץ לְגְבוּלוֹת אַרְצוֹ.

סִפְּרוּ ה"בֵּית חֶדֶשׁ", קָנָה לוֹ שֵׁם עוֹלָם וּמֵאָז נֶחְשַׁב כְּאֶחָד מֵעֲמוּדֵי הַהוֹרָאָה שֶׁבֵּית יִשְׂרָאֵל נִשְׁעָן עֲלֵיהֶם. כָּל יְמֵי חַיָּיו נָכְסַף רַבֵּינוּ לַעֲלוֹת לְאֶרֶץ הַקֹּדֶשׁ, אַךְ הַדָּבָר לֹא צָלַח בְּיָדוֹ.

בְּסֵפֶר "שֵׁם הַגְּדוֹלִים" שֶׁל **הָרַב חַיִּים יוֹסֵף דָּוִד אֲזוּלַאי** (הַחִיד"א), כָּתַב שֵׁם, שֶׁכַּאֲשֶׁר הָרַב יוֹאֵל סִירְקִיס עָלָה לַשָּׁמַיִם, כָּרוּז קָרָא בְּחֵיל - פַּנּוּ מָקוֹם לִרְ' יוֹאֵל מִקְּרָאקָא. זְכוּתוֹ תָּגֵן עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל.

את התשובות לחידה, ישנו לשלוח לפקס: 08-6610015
או בדואר אלקטרוני: tairneri@gmail.com

חלק שלישי

המדים? לא רק באגדות!

תְּקַצִּיר: בַּפִּתָּה שֶׁל שָׁרוֹן נוֹהֲגִים לְשַׂחֵק בְּפוּרִים בְּמִשְׂחָק שֶׁנִּקְרָא "הַגַּפָּד וְהָעֲנָק". בְּמִשְׂחָק זֶה, כָּל בַּת בַּכִּתָּה מַכְתִּיעָה אֶת חֲבֵרָתָהּ בְּמִשְׂחֵהוּ קָטָן, כְּדֵי לְשַׂמֵּחַ אוֹתָהּ. בְּיוֹם שֶׁבּוֹ מַתְחִיל הַמִּשְׂחָק, אַחַת הַבָּנוֹת הַפָּחוֹת מְקֻבָּלוֹת בַּכִּתָּה, רְעוּת, אֵינָהּ מְקֻבֶּלֶת דָּבָר וְשָׁרוֹן מֵעֵט מְרֻחֶמֶת עָלֶיהָ. שְׁלוֹמִית מְסַפֶּרֶת לָהּ שֶׁהִיא צְרִיכָה לְהַפְתִּיעַ אֶת רְעוּת, אַךְ אֵינָהּ מוּכָנָה וּמְבַקֶּשֶׁת מִשָּׁרוֹן לְהִתְחַלֵּף אִתָּהּ. שָׁרוֹן מַסְכִּימָה וּשְׁלוֹמִית מְפִיצָה עָלֶיהָ שְׁמוּעוֹת לֹא נְעִימוֹת בְּכְלָל.

"אָז מִי סִפֵּר לָךְ אֶת זֶה? זֶה בְּכְלָל לֹא נָכוֹן!" אָמַרְתִּי.

"אַה, כֵּן!" עָנְתָה סִינְן בְּהִתְרַכְּסָה. "אָז אֵיךְ זֶה יָכֹל לִהְיוֹת שֶׁאִתָּמוֹל רְעוּת לֹא קִבְּלָה וְהַיּוֹם כֵּן?". "בִּגְלַל שֶׁשְּׁלוֹמִית הִתְחַלְּפָה אִתִּי!" קָרָאתִי בְּכַעַס, לֹא מַאֲמִינָה לְמַשְׁמַע אָזְנַי.

"גְּבֶרֶת כֹּהֵן, יֵשׁ לָךְ מֶשֶׁהוּ לַחֲלֹק עִם הַכִּתָּה?" שָׁאֲלָה אוֹתִי הַמּוֹרָה בְּמוֹרַת רוּחַ. הִרְכַּנְתִּי אֶת רֹאשִׁי בְּבוּשָׁה. "כְּבָר הִבְהַרְתִּי אֶת עַצְמִי בְּתִחִלַּת שָׁנָה, בְּכָל הַקֶּשׁוּר לְדְבָרִים בַּשָּׁעוּר". "הַמּוֹרָה, תְּנִי לִי עוֹד הִזְדַּמְנוּת. בַּאֲמֶת שֶׁאֲנִי אֶשְׁתַּדֵּל", הִתְחַנַּנְתִּי. הַמּוֹרָה הִתְבּוֹנְנָה בִּי בְּמַבָּט חוֹדֵר, "רַק עוֹד **הִזְדַּמְנוּת אַחַת**..."

'אֵיךְ שְׁלוֹמִית עָשְׂתָה לִי אֶת זֶה? גַּם הִסְכַּמְתִּי לַחְרֹג מֵהַכְּלָלִים בְּשַׁבִּילָהּ וְהִיא גַּם רָעָה אֲלַיי', חָשַׁבְתִּי לְעַצְמִי. בְּסוֹף הַיּוֹם פָּנִיתִי אֵלֶיהָ. "שְׁלוֹמִית, לָמָּה עָשִׂית אֶת זֶה?"

"עָשִׂיתִי אֶת מָה?" לָחֲשָׁה שְׁלוֹמִית בַּחֲנָרָה. "לָמָּה הַפָּצַתְ שְׁמוּעוֹת מְרֻשָּׁעוֹת עָלַיי? עַכְשָׁו כֻּלָּם חוֹשְׁבִים שֶׁאֲנִי הִתְחַלַּפְתִּי אִתָּךְ וְשֶׁאֲנִי הָרָעָה כְּאן!"

"אֲנִי מַפְתִּיעָה אֶת שִׁיר בְּסוֹף. אַתְּ עוֹשָׂה לִרְעוּת. מָה לֹא מוּבָן?" שָׁאֲלָה שְׁלוֹמִית בְּהִתְעַנְּשָׁאוּת.

"לָמָּה הָיִית צְרִיכָה לְהַפִּיץ אֶת הַסִּפּוּר הַזֶּה? הֲרֵי בְּמֵילָא, כֻּלָּם הָיוּ מְבִינוֹת שֶׁאֲנִי הִיא זוֹ שֶׁעוֹשָׂה לִרְעוּת. אֲנִי רוֹצָה שֶׁתְּתַקְּנִי אֶת הַמַּצָּב הַזֶּה!".

"טוֹב, מַסְפִּיק" קָרְאָה בְּכַעַס, "אֲנִי אֲתַקֵּן אֶת זֶה".

בְּיוֹם הַמָּחֳרָת, כְּשֶׁהִגַּעְתִּי לַכִּתָּה, סִינְן נִגְּשָׁה אֲלַי. "שְׁלוֹמִית מָמַשׁ צַדִּיקָה", אָמְרָה לִי, "הִיא עָמְדָה מוּלִי מַמָּשׁ בְּעֹז. אֲנִי מְקַנֶּה שֶׁלָּמְדָתְּ מִזֶּה לֶקַח". "מָה?" שְׁאַלְתִּי בְּתִדְהֵמָה.

'נוּ, כָּל זֶה שֶׁחָשַׁבְתִּי שֶׁאַתְּ לֹא עוֹשָׂה לְאַף אֶחָד - אֲז מִתְבָּרֵר שֶׁטָּעִיתִי, וְאֶת עַדַיִן עוֹשָׂה לְרְעוּת. אֲבָל זֶה עַדַיִן הָיָה מַמָּשׁ לֹא יָפֶה מִצִּדֵּךְ לִרְצוֹת לְהַחֲלִיף אוֹתָהּ", וְהִיא הָלְכָה מִשָּׁם.

הִתְקַדַּמְתִּי לְעֵבֶר שְׁלוֹמִית, "לֹא אֶמְרְתְּ שֶׁתְּתַקְּנִי אֶת הַמַּצָּב!"

"כְּדֵי לְתַקֵּן אֶת הַמַּצָּב, לְטוֹבָתִי, אֲז הָיִיתִי חַיֶּבֶת לְהַמְצִיא סִפּוּר אַחֵר", אָמְרָה שְׁלוֹמִית. הִסְתַּכַּלְתִּי עָלֶיהָ בְּזִעָם. "אַתְּ רָעָה!" קָרָאתִי לִשְׁלוֹמִית בְּכַעַס וּבְאַכְזָבָה.

"גְּבֶרֶת כֹּהֵן!" שָׁמַעְתִּי אֶת קוֹלָהּ הַנִּרְגָּן שֶׁל הַמּוֹרָה,

"לְמִשְׂרָד הַמְּנַהֶלֶת. עַכְשָׁו!".

המשך יבוא...

נקודת אור - הרב אמיר בן דוד שליט"א

להאמין בתפילה

"היום הזה ה' אלוקיך מצווך לעשות את החוקים ואת המשפטים, ושמרת ועשית אותם בכל לבבך ובכל נפשך" (דברים כו, טז). פסוק זה והבאים אחריו מהווים מעין סיכום למצוות, החוקים והמשפטים שלימד משה את ישראל בערבות מואב ופתיחה ל"ברית ערבות מואב" המופיעה אח"כ בפרשה. הפרשנים התעוררו לשאול מהי ההדגשה של "היום הזה", הרי כבר בסיני נצטוו ישראל במצוות? עונה על כך רש"י: "בכל יום יהיו בעיניך חדשים כאילו בו ביום נצטוית עליהם" (שם).

בדרך כלל אנו מתמודדים עם בעיית "ההתחדשות" בתפילות היום יום שלנו ובקריאת שמע אשר גם שם דורש רש"י "והיו הדברים האלה אשר אנוכי מצווך **היום** על לבבך" (דברים ו,ו). שלא יהיו בעיניך כמצוה מלך ישנה אלא **כחדשה**, שהכל רצין לקראתה. בימים הנוראים באופן טבעי כיון שהם מופיעים פעם בשנה, לא נראה שיש בעיית התחדשות. לעומת זאת ישנה בעיה אחרת, כאשר אדם נתקל במאמר מסוים והוא רוצה להבין אותו על בוריו, לא די לו בקריאה פעם אחת במרוצה, אלא צריך הוא להתעמק ולנסות להבין כל שורה. התפילות של ראש השנה מיוחדות הן וצריכות להשפיע עלינו טוב לכל השנה. דרך התפילות אנו מתחברים לקב"ה ואם אנו רוצים שהחיבור יהיה טוב, חייבים אנו ללמוד, להתכונן ולהבין את מבנה התפילה ואת תוכנה. אל לנו לומר שאנו זוכרים ומכירים את התפילה משנים עברו. אין אנו רוצים ומסתפקים בחיבור לקב"ה כמו שהיה בעבר, אלא ודאי שרוצים אנו חיבור עמוק וחזק הרבה יותר. כדי להגיע לחיבור כזה, מלבד הכוונה בתפילה, עלינו **להאמין בכוח התפילה ולהאמין בתוכן התפילה**. תפילות ראש השנה והימים הנוראים מדברות על מהות חיינו ועל מגמתנו בעולם הזה בכלל ובשנה זו בפרט. על כן, צריכות הן להשפיע על כל השנה, ולא "לעבור את החגים" בלי שהושפענו, כאילו לא קרה דבר. התפילות ישפיעו לכל השנה, רק אם נבין ונתכוון **ונאמין** בתוכן ובכוח התפילה. נאמין ש: יעשו כולם אגודה אחת לעשות רצון ה'.

נאמין שצמיחת קרן לדוד עבדך ועריכת נר לבן ישי משיחך - יהיה - במהרה **בימינו**.

נאמין שהרשעה כולה כעשן תכלה.

נאמין שה' ימלוך בציון ובירושלים.

נאמין ש"ידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור, כי אתה יצרתו ויאמר כל אשר נשמה באפו: ה' אלוקי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה" ועוד.

במרכז התפילה מופיעה תפילת "עלינו לשבח", בה אנו חותמים בכל תפילה מתפילות היום בכל השנה כולה. בה אנו מודים לקב"ה שלא עשנו כגויי הארצות... **שהם מתפללים להבל וריק**... ואנחנו משתחווים לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא... **הוא אלוקינו ואין עוד אחר**...

אם נתייחס ברצינות הראויה לתפילה, ודאי תשפיע היא על מבטנו על העולם ועל מגמתנו והתנהגותנו. האמונה בקיום התפילה ודאי תעשה פירות למעלה ותפילותינו יתקבלו ויצטרפו לתפילות כל היהודים והצדיקים בכל הדורות **שיזכו להתקיים בשנה זו.**

משה רבנו אומר לעם ישראל "את ה' האמרת היום להיות לך לאלוקים וללכת בדרכיו ולשמור חוקיו ומצוותיו ולשמוע בקולו" (שם כו, יז) וכנגד זה "וה' הֶאֱמִירך היום להיות לו לעם סגולה כאשר דיבר לך... ולְתִתך עליון על כל הגוים אשר עשה... ולהיותך עם קדוש לה' אלוקיך כאשר דיבר" (שם, יח, יט). אם עם ישראל מקיים את "ה' האמרת היום", ממליך עליו את הקב"ה בפרט ובכלל, אז הקב"ה **"הֶאֱמִירך היום להיות לו עם סגולה"**. ראש השנה, השנה, הוא הזדמנות להמליך עלינו את הקב"ה. להמליך באמת ולזרוק את כל ה"אלילים האחרים". מתוך כך נזכה להיות עם עליון על כל הגויים, עם קדוש שנקדש את ה' בארץ ובעולם כולו ונזכה לקיום כל התפילות בביאת המשיח וגילוי שכינה בארץ ובעולם כולו, במהרה **בימינו**.

השבוע ב"ה יתקיימו שני כנסי התעוררות והתחזקות באמונה, מפי **הרב ניר בן ארצי שליט"א** כדלהלן:

בנהורה
יום **שני כ' באלול** (30/8/10)
בבית הכנסת המרכזי
מרכז כפרי נהורה
20:05 דרשת הרב

בראשון לציון
יום **חמישי כ"ג באלול** (2/9/10)
בבית הכנסת "עץ חיים"
רחוב מורדי הגטאות 92,
שיכון מזרח, **ראשון לציון**
20:00 דרשת הרב

מחלקת ספרי תורה של תפילין בית א-ל
יעוין, הדרכה וליווי בעת קניית ספרי תורה חדשים. לכל עדות ישראל
תפילין בית א-ל
02-9975158 | 1-800-795554
www.tefillin.co.il

אתם מוזמנים לבקר ולהתעדכן באתר "תאיר נרי" בנשיאות הרב ניר בן ארצי שליט"א
www.tairneri.co.il

זמני שבת
בנסיעת שבת
ירושלים 18:34
ת"א 18:50
חיפה 18:41
ב"ש 18:48
בצאת שבת
ירושלים 19:45
ת"א 19:47
חיפה 19:47
ב"ש 19:46
יוצא לאור ע"י תאיר נרי
בנשיאות הרב ניר בן ארצי שליט"א
מושב תלמים 26 ד.נ לכיש דרום 79315
טל. 590-599-599-1 פקס. 08-6610015
דוא"ל. tairneri@gmail.com

בגליון הבא של תאיר נרי: מאמר מפי הרב ניר בן ארצי שליט"א | הרב ישי אביעזר | מאירית סיאות | הרב שנהב ישראל

"האדם לא נברא - אלא להתענג על ה' ולהנות מזיו שכינתו, שזהו התענוג האמיתי והעידון הגדול מכל העידונים שיכולים להימצא"

(רבי משה חיים לוצאטו)

מאורות ישראל

לאור ההלכה - מפסקי מרן הראשל"צ הרה"ג מרדכי אליהו זצוק"ל

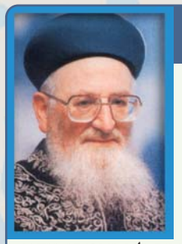

אמירת סליחות

מי שהוא אבל תוך שבעה, אם יש לו מניין בביתו - לא ייצא מביתו ללכת לבית הכנסת לומר סליחות וכל המתפללים בבית האבל יאמרו סליחות, אך לא יאמרו וידוי, י"ג מידות ונפילת אפיים. (עי' רמ"א תקפ"א סק"א, חגים פל"ד)

כשאדם באבלות תוך 30 יום או י"ב חודש, מותר לו להיות שליח-ציבור בסליחות. (כה"ח תקפ"א ס"ק ל"ג) ובראש השנה ויום הכיפורים, נחלקו הפוסקים אם יהיה שליח-ציבור, שלדברי המשנה הברורה (ס"ק ז') לא יהיה אלא, אם כן אין אחר ואילו כף החיים (ס"ק ל"ג) - לא חושש לזה.

אם בבית הכנסת נמצאים אבי הבן או סנדק, יאמרו סליחות כסידרן, כיון שאין ברית מילה בלילה. אומנם אם יש חתן נהגו לומר את כל הסליחות חוץ מי"רידוי" ו"נפילת אפיים". (שם)

ביום הברית, מותר לאבי הבן או לסנדק, לומר סליחות לפני עמוד השחר וכשעלה עמוד השחר לא יאמרו וידוי, תחנון ונפילת אפיים, לא הם ולא הציבור המתפלל איתם. ויש שבמקרה כזה לא אומרים י"ג מידות, אבל אומרים את כל שאר הסליחות (אחרונים).

נערך בידי הרב טל חיימוביץ'

גואלי י-ה - הרב ישי אביעזר שליט"א

תשובתו של רבי זושא

מעשה שסיפר האדמו"ר הזקן, הרב בעל **התניא**, לנכדו בעל הצמח צדק, לפני 206 שנים, באלול תקס"ד: כשישבנו לפני המגיד ממזריטש באלול תקכ"ח, דרש לפנינו הרב דברי התעוררות נפלאים של תשובה, עד שכל החבריא קדישא, היו בהתפעלות רוחנית של הרהורי תשובה, שלא מעלמא הדין.

בפרשת התשובה (דברים ל) אומרת התורה **"ושבת עד ה' אלוקיך"**. מבין כל בר בי רב דחד יומא, שהמילה **עד** בכתוב, מציינת את המרחק שיש לעבור עד שמגיעים ליעד. אך הרב המגיד פירש אחרת. המילה עד אינה ציון של מרחק, היא באה לציין את אופי התשובה ומהותה. יש לשוב בתשובה עד שה' יהיה אלוקיך. הוסיף וביאר, שאלקים בגימטריא הוא **הטבע**, ועבודת התשובה היא להכניס את האלוקות שהיא מעל הטבע - לתוך הטבע. לחיות את אלקים בכל מהלך חיינו.

כל החבריא קדישא התעלו לעולמות עליונים, והיו בהתעוררות רוחנית גדולה. אמרנו כל, להוציא אחד. קם ר' זושא על רגליו, לפני הרב ולפני כל החבריא ואמר: דברי הרב הם נעלים ועילאיים, אך אני לא אוכל להגיע להתעלות רוחנית כזאת של תשובה. לפיכך חשבתי על אפשרות להגיע לתשובה לפי דרגתי. עלה בליבי לחלק את התשובה לחמישה חלקים כמניין אותיות תשובה, המתחילות באותיות תשובה:

תמים תהיה עם ה' אלקיך
שיוויתי ה' לנגדי תמיד
ואהבת לרעך כמוך
בכל דרכיך דעהו
הצנע לכת עם אלקיך

נסתרה מאיתנו תגובתו של הרב המגיד לתשובתו של ר' זושא, אך הרב בעל התניא ששמע את פירושו זה, פרסם את הדבר. אפשר להבין, שכדי להגיע לדרגה רוחנית כזאת של תשובה עד ה', כפי שפירש הרב המגיד, יש לחלק אותה לחלקים, להפנים ולהטמיע בקרבנו כל חלק, עד שנגיע לדרגת התשובה של הרב המגיד. חכמתו של ר' זושא היתה, לתת כלים לעבודת התשובה.

כדי להבין איך להשתמש בכלים האלה, ביאר אותם נכדו של הצמח צדק, האדמו"ר הרש"ב, אביו של האדמור הריי"צ שכתב אותם בלוח **היום יום** ג' - ח' תשרי.

האות ת"ו, המורה על תמימות, כוונתה לתמימות הלב. הלב צריך להיות שלם בעבודת ה' על ידי הכנה והתבוננות בתוכנו פנימה. עבודת ה' בתמימות, היא נאמנות מוחלטת לאבינו שבשמים. כך אמר נחמיה (ט, ח) על אברהם אבינו, **"ומצאת את לבבו נאמן לפניך"**. הנאמנות הזאת יוצאת מתוך לב תמים, השלם עם ה' וההולך לפניו, כצווי **"התהלך לפני והיה תמים"**.

האות שי"ן, המורה על שווי תמידי, באה להורות שבכל מקום ובכל זמן אנחנו עומדים לפני ה'. אל נחשוב שכשאנחנו בבית הכנסת, או לפני עמוד התפילה, עלינו להתכונן לשיוויתי ה' לנגדי תמיד. המילה תמיד מורה על תמידיות בלתי פוסקת, שלא מבדילה בין מקום למקום ובין זמן לזמן. כדי שתהיה יראתו על פנינו, צריכים לזכור ולתרגל, שאין הבדל בין בית כנסת לבית מדרש ובין בית מדרש לשירות צבאי. אין הבדל בין שעור תורה לשהייה על שפת הים. בכל מקום אנחנו נמצאים לפני ה' וזה מה שמורה לנו את הדרך.

האות ו"ו מורה על ואהבת. מבאר האדמו"ר הזקן, ששני ציוויים בתורה פותחים במילה ואהבת. **"ואהבת את ה' אלקיך"**, **"ואהבת לרעך כמוך"**. כדי להגיע למצוות אהבת ה', נתן לנו הקב"ה בחסדו, את מצוות אהבת הרֵע. על ידי "ואהבת לרעך" תוכל להגיע גם ל"ואהבת את ה' ". כי בכל אחד ואחד יש נשמה אלקית שניתנה לו מאת הי"ת ועל ידי אהבת הרֵע יוכל להגיע גם לאהבת אלקים חיים.

האות בי"ת מציינת בכל דבר. אין דבר שנעשה מסביבנו ובקרבתנו שאין בו השגחה והופעה אלוקית. צריך לדעת להתבונן ולהסתכל בעיניים חודרות, הרואות בכל דבר התגלות אלוקית. אין לך דבר המנותק מאלוקות ואין לך עניין שאינו שייך לאלוקות. יש לתרגל את הראיה שלנו, לראות את ה' בכל צעד ושעל בחיים.

האות ה"א מבטאת את הצניעות. זוהי צניעות של ענווה האומרת מי אני ומה אני. הכל בא לי מאת ה' ואין לי שום דבר משלי. כל הכוחות והכישרונות, על אחת כמה וכמה המעשים, כולם באו לי בעזר ה' יתברך. על כן, לא כל מה שחושבים יש לומר ולא כל מה שנאמר צריך לכתוב ולא כל הנכתב טעון פרסום. צניעות וענווה הם יסוד עקרוני בעבודת ה' שלנו, המביא לידי תשובה.

הכל בא לי מאת ה' ואין לי שום דבר משלי. כל הכוחות והכישרונות, על אחת כמה וכמה המעשים, כולם באו לי בעזר ה' יתברך. על כן, לא כל מה שחושבים יש לומר ולא כל מה שנאמר צריך לכתוב ולא כל הנכתב טעון פרסום. צניעות וענווה הם יסוד עקרוני בעבודת ה' שלנו, המביא לידי תשובה.

כשקראתי את תשובתו של רבי זושא העמדתי אותה על אחת: בתמימות, צניעות ואהבה מגיעים לתשובה עד ה' תמיד בכל דבר ובכל מעשה.

תגובות והארות יתקבלו בברכה באי-מייל: michala@neto.net.il

"צדיק כתמר יפרח" - מדברי מורנו ורבנו הרב ניר בן ארצי שליט"א

עבודה מתוך שמחה

במצוות הביכורים, התורה מדגישה לנו **"ושמחת** בכל הטוב אשר נתן לך ה' אלוקיך..." (דברים כו, יא). ולהבדיל בקללות, התורה אומרת שהם באו על עם ישראל "תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך **בשמחה** ובטוב לבב מרוב כל" (שם כח, מז). מדוע צריך לעבוד את הקב"ה בשמחה? ועוד שאלה נשאל - מדוע המלבין פני חברו ברבים, אין לו חלק לעולם הבא ונקרא רשע?

השמחה היא **חיבור הנשמה** באדם. על כן, מי שאינו יהודי - אין לו שמחה אמיתית, כיון שאין לו נשמה מהקב"ה. כאשר יהודי עובד את ה', עושה מצוות, מתפלל ולומד תורה בשמחה, אזי הנשמה מתחברת לרוח ולאדם והקב"ה נהיה שותף באותו מעשה. כאשר מתפללים או לומדים תורה בשמחה, האדם מחובר לנשמה והתורה והתפילה כולה עולה נקייה לקב"ה ללא קליפות. אך אם חס ושלום אדם עצוב ומדוכדך, התורה והתפילה שלו מתערבת עם קליפות. לקב"ה כואב כשיהודי בעצבות ותורתו ותפילתו מעורבת בקליפות.

אל לאדם לשבת ולחשוב ממה נפגע ומה העציב אותו. עליו לנטרל זאת מהמחשבה ולחשוב על העתיד הטוב. לא לשקוע בבור שנפל אליו, אלא לחפש דברים טובים לחשוב עליהם. שהרי הטוב והאור תמיד גוברים על העצבות.

ממילא, חלק מהמשפטים שהאדם אומר הם נקיים ועולים למעלה. אך חלק מעורבים בקליפת העצבות והדכדוך ואינם עולים למעלה, כך שתפילתו אינה שלמה ולקליפות יש חֵיוּת מחלק התורה או התפילה שנדבקו בהם.

כאשר אדם שמח - הלב שמח. כל איברי הגוף מחוברים ללב ודרכו לנפש, לרוח ולנשמה - וכך כולם שמחים. התפילה עולה לקב"ה מכל ארבעת מרכיבי האדם: מהגוף, נפש, רוח ונשמה בשלמות רוחנית וגשמית. הקב"ה מרגיש שהיהודי מלא באהבה אליו ומשתוקק להתפלל וללמוד תורה, מתוך אמת ויושר ומכל הלב. לעומת זאת, אם אדם מתפלל מתוך עצבות, צער ודכדוך וללא חשק - התפילה יוצאת מתוך חרדה ופחד ולא מתוך יראת ה' ואהבת ה'. כך אדם הוא לומד כאילו הוא קורא עיתון, ללא כוונה, אלא מתוך חוסר נעימות - "מה יגידו עליו". זה מצב עליו דיבר הנביא "בפיו ובשפתיו כבדוני וליבו רָחַק ממני" (ישעיהו כט, יג).

שמחה בין בעל לאשתו

אם בעל ואשה עצובים, אז אין ביניהם חיבור של רוח ונשמה ומציאותם כמו שני גופים נפרדים ללא הברכה ביניהם. חיבור הנשמות קיים, רק כאשר שוררת שמחה ואהבה בין בני הזוג. כאשר אדם עצוב ומדוכדך, הוא שרוי בעולם החומר ומתנתק מהנשמה הקדושה. כעת אפשר להבין יותר מדוע **המלבין פני חברו ברבים, אין לו חלק לעולם הבא**. כאשר אדם פוגע בחברו, הוא מכשיל אותו להפילו מהשמחה שהיה שרוי בה, ממילא חברו נפגע, ופעמים שהוא אף נכנס לייאוש ודכדוך.

אם מצווה להיות בשמחה, אז המלבין פני חברו, שגרם לחברו ליפול לעצבות ולחומר החטא - נקרא **מחטיא**. המחטיא, עוונו גדול יותר מהחוטא עצמו.

בבניית המשכן, אנשי המקצוע קיבלו עזרה משמיים, אך רק בתנאי שיהיו בשמחה. לכן עבודת המשכן וכליו היתה ללא קליפות, בחיבור אחת כמקשה, נקיה וטהורה ללא סיגים. אך אם היו עושים זאת מתוך עצבות, חס ושלום, היו מערבים בבניית המשכן רע עם טוב. עוד יש לדעת, כי דרך השמחה אדם מקבל הארה מהנשמה, רוח חכמה, בינה ועצה, אנשים אוהבים אותו והוא מצליח בכל מה שהוא עושה.

כיצד עוברים מעצבות לשמחה?

עבודה על הרוח - דורשת זמן. עבודה בחומר - אפשר מיד ובמקום. בשמחה כמו באמונה. אדם צריך להתאמן להיות באמונה, להתרגל להיות ולחיות בכל מצב באמונה. גם בשמחה - אדם צריך להתרגל שכאשר נופל לעצבות, הוא מיד מתנתק ממה שמעציב אותו או ממה שנפגע וזורם קדימה.

אל לאדם לשבת ולחשוב ממה נפגע ומה העציב אותו. עליו לנטרל זאת מהמחשבה ולחשוב על העתיד הטוב. לא לשקוע בבור שנפל אליו, אלא לחפש דברים טובים לחשוב עליהם. שהרי הטוב והאור תמיד גוברים על העצבות. יש לשים לב ודגש על דבר זה, להרגיל את הלב, הרוח והנשמה להתאושש, להתגבר ולהמשיך קדימה. אם אדם יתרגל לכך ויפעל כך בקביעות, כל היום, הוא יגיע לדרגה כזו שישמח כל הזמן, יקבל את הייסורים בקלות וישמח על הרעה כמו על הטובה ולא יתמרמר.

אומנם, עבודה זו אינה קלה, אך האדם יכול בהדרגה לפתח זאת ולהיות תמיד בשמחה וכך יוכל לפתור את כל בעיותיו, גם הקשות ביותר. **כי כאשר האדם שמח - הנשמה מראה לו את הדרך ומכוונת אותו**, כי היא המתווך שלנו עם הקב"ה. כך נִדָבק ונתחבר לבורא עולם ונזכה לראות באורו של משיח ההולך ומתגלה.

למעוניינים בפגישה עם **הרב ניר בן ארצי שליט"א** להתייעצות וברכה
ניתן להתקשר לטל' 590-599-599-1 בין השעות 10:00 ל-15:00 בימים א'-ה'

באור המקדש - הרב ישראל שנהב שליט"א

נערכים לראש השנה

ביום ל' אלול, הורגשה ציפייה דרוכה בלשכת הגזית - מושב הסנהדרין בבית המקדש. זקני הסנהדרין חיכו בלשכה לבואם של העדים שראו אתמול את הלבנה בחידושה, כדי שיהיה אפשר לקבוע את היום לראש חודש תשרי ולראש השנה. כיון שהכוהנים לא ידעו אם יגיעו העדים היום או רק מחר, הם נערכו לשתי אפשרויות: **א.** אם יבואו עדים ויעידו שראו את הלבנה בחידושה ובית הדין יקבע, עפ"י עדותם את היום לראש השנה. יקריבו הכוהנים על המזבח את קורבנות המוסף של ראש חודש וראש השנה. **ב.** אם לא יבואו עדים יקריבו בבית המקדש קורבנות של יום חול בלבד. המשנה (מסכת ראש השנה ד') אומרת, שבעבר היו זקני הסנהדרין, מקבלים את העדות על החודש כל היום. אך באחת השנים קרתה תקלה מכך, לכן התקינו חכמי הדור לקבל את העדות, עד שעתיים וחצי קודם השקיעה ואם איחרו העדים, קובעים את היום הזה וגם את היום הבא לראש השנה, אך את קרבנות החג הקריבו למחר.

ביום ל' אלול, הורגשה ציפייה דרוכה בלשכת הגזית - מושב הסנהדרין בבית המקדש. זקני הסנהדרין חיכו בלשכה לבואם של העדים שראו אתמול את הלבנה בחידושה, כדי שיהיה אפשר לקבוע את היום לראש חודש תשרי ולראש השנה.

לשיר ולנגן

מה היתה התקלה שבגללה נקבעה התקנה? המשנה שם מספרת, שפעם אחת באו עדים, אחרי שהקריבו תמיד של בין הערביים והלויים שתפקידם לשיר ולנגן בזמן הקרבת הקורבן, שרו שיר של יום חול במקום שיר של ראש השנה, כיון שעדיין לא נקבע יום זה כראש השנה (רק אחר כך קבעו בית דין יום זה כראש השנה), כדי שבעתיד לא ישבש התהליך של קבלת העדים את סדרי העבודה במקדש, תיקנו חכמים לקבל את העדים רק עד שעתיים וחצי לפני השקיעה כנ"ל.

על טעם התקנה, שואל התוס' במסכת ביצה (דף ה' ע"א) שאלה חזקה. הרי מלבד השיר כתקנו יש בעיה הרבה יותר גדולה, שהרי בגלל קרבן התמיד - שסוגר את עבודות היום במזבח - הפסידו את הקרבת קורבנות מוסף וזו סיבה מספקת, כדי לתקן את התקנה הנ"ל ולא להפסיד את קרבנות מוסף.

התוס' שם משיב על השאלה, הוא אומר שבמקרה כזה, באין ברירה אחרת אפשר להקריב קרבן מוסף גם אחרי קרבן התמיד. הוא מביא ראייה להלכה זו מדין זב, שעפ"י התורה הוא טמא 7 ימים וביום השמיני עליו להביא קרבן וע"י כך הוא מותר לאכול בקדשים. כשם שבזב, אם חל יום שמיני שלו בערב פסח והוא הגיע לעזרה אחרי שהקריבו תמיד של בין הערביים. מקריבים כוהנים את קרבנו, כדי שיוכל לאכול מקורבן פסח, כך גם במקרה כזה את קרבן מוסף אפשר להקריב גם אחר תמיד של בין הערביים וכל מה שהפריע לחכמים, זה הקלקול, ששרו שיר של חול, במקום ראש השנה.